

Pgb-fraude

Met toenemende ergernis en verbaazing het (overigens goed opgeschreven) verhaal gelezen over de pgb-fraude. En nu doorpakken zou ik zeggen. Hoe is het bijvoorbeeld in godsnaam mogelijk dat alle instanties die hierbij betrokken zijn (UWV, keuringsartsen, deskundigen die de pgb-indicatie voor hun rekening nemen, noem maar op) jarenlang zo konden worden misleid. Om over de controle op een en ander maar niet te spreken. En is hier sprake van het topje van een ijsberg? En hoe staat het met die vaak wazige bureautjes die uit de grond zijn gestampt om mensen te 'helpen' met hun pgb.

Lijkt mij een mooie serie onthullende verhalen te kunnen opleveren in deze normaal zo nieuwsstille periode.

De fraudegevoeligheid van het pgb is een de belangrijkste redenen dat het kabinet een andere aanpak voorstelt. En het is vreselijk dat mensen die zo gebaat zijn bij een pgb daarvan de dupe dreigen te worden. Het is van het grootste belang dat fraude en oneigenlijk gebruik hard wordt aangepakt. En goede publiciteit kan daarbij helpen.

Wellicht kunnen de pgb-uitgaven bij een goeie aanpak zodanig worden beperkt dat de drastische maatregelen zelfs nog kunnen worden teruggedraaid.

Jan van Capel, Amsterdam

Slag in de Javazee

Dat Karel Doorman tijdens de Slag in de Javazee in 1942 het bevel 'ik val aan, volg mij' zou hebben gegeven, is een wijdverbreid misverstand.

Om tijdens de aanval dreigende verwarring te voorkomen liet Doorman via een radio-installatie aan de andere schepen (geadresseerden: *all ships*) weten dat ze hem moesten volgen (bericht: *follow me*). Aangenomen moet worden dat de Engelse samentrekking *all ships follow me* om redenen van propaganda is verbasterd tot: 'ik val aan, volg mij'.

Het was overigens niet aan Doorman om te besluiten de Japanse overmacht al dan niet te ontwijken. Admiraal Helfrich seinde hem de avond van 26 februari 1942: 'Gij

Een gezin aan de picknick in de Kaapse Bossen.

Foto Marcel van den Bergh / de Volkskrant

moet de aanvallen voortzetten tot de vijand vernietigd is.' Doorman voerde dit operatiebevel uit, wetende dat dit voor hem als vlagofficier een zekere dood tot gevolg zou hebben.

Louise Doorman, (kleindochter), Huizen

Leeftijdsgrens

Vooraf: ik ben tegen volksgerichten tegen Martijn, waarbij mensen het recht in eigen hand nemen. Huizen bekladden, anderen bedreigen et cetera. Ja, Gjalt (O&D, 18 juli) het is zinnig die leeftijdsgrens te handhaven. Nee, voor mensen die echt willen zal het altijd mogelijk blijven. Wat scheelt die paar jaar, schrijf je, 15 of 17 wat maakt het uit? Omgekeerd, wat voor kwaad kan het die paar jaar te wachten. Ben je slechter af als je 'pas' op je 17de of zelfs 19de of misschien zelfs later seks zou hebben?

Er vallen mij een aantal vooronderstellingen op, die ik niet onderschrijf. Die zijn: dat het per definitie

goed is om toe te geven aan seksuele nieuwsgierigheid tussen de 12 en 16 jaar. Dat je dezelfde vermogens zou hebben om de consequenties te overzien van wat je doet als volwassene. Er zou geen ongelijkwaardigheid zijn door het verschil in leeftijd, want jongeren zijn tegenwoordig per definitie assertief.

Ik geloof dat ook juist in deze leeftijd jongeren recht hebben op bescherming en niet in de vorm van het genoemde krachtprincipe. En dat ze niet individuele positieve (en *safe sex*?) ervaringen als maat der dingen moeten nemen.

C.M. Torsius, Nijkerk

Huisvrouwen-mutsengehalte

Zolang de redactie van *Groter Groeien* niets snapt van de loyaliteit van kinderen aan beide ouders kan de hoofdredacteur Nancy Berendsen niet stellen dat haar blad het 'huisvrouwen-mutsengehalte' is ontstegen. ('Handboeken voor ouders', V,

13 juli). Nu heeft het blad als thema 'nieuwe samengestelde gezinnen' en hoe deze in hun dagelijkse bestaan functioneren. Een goed initiatief lijkt me. De redactie vindt het echter doodgewoon om de 'exen' van de (stief)vaders en (stief)moeders in een kwaad daglicht te zetten.

Het is beangstigend om te moeten concluderen dat juist de redactie van *Groter Groeien* niet de kennis bezit van het loyaliteitsprincipe bij kinderen. De gehele beroepsgroep welke te maken heeft met scheiding: advocaten, mediators, therapeuten en hulpverleners snappen allemaal dat kinderen niet kunnen kiezen tussen vader of moeder.

Maar ook dat het schadelijk is om in een gepubliceerd artikel over jouw samengestelde gezin vervelende dingen te moeten lezen over je vader of moeder die in dat andere huis woont, en misschien het samengestelde gezin geen goed idee heeft gevonden.

Als de makers van *Groter Groeien* echt het 'huisvrouwen-mutsengehalte' willen ontstijgen dan zouden zij moeten investeren in kennis en kunde bij hun journalisten in plaats van een stylist mee te nemen naar de fotoshoot van het nieuwe samengestelde gezin, zodat iedereen er toch echt 'happy the pappy' uitziet in de passende meegenomen outfits voor ieder gezinslid.

Dia Wilbrink, Zwolle

Op de fiets

Vroeger, heel lang geleden, toen ik jong was, hoge borsten en volle schaamlippen had, vroeg iedereen steeds waarom ik nog geen vriendje had. Iedereen had er één. De hele school. Het hele dorp. Het hield niet op. Dat gezeur. 'Waarom heb jij nog geen vriendje?' Geen dag sloegen ze over. 'Daarom niet', zei ik dan. Dat hielp niet. Daarom is geen reden. Op een dag had ik het antwoord gevonden en zei ik: 'Omdat ik lesbisch ben.' En toen werd het stil. Heerlijk rustig.

Dat brengt me bij de fiets. Ik haat fietsen. Elke dag vraagt er wel iemand aan me waarom ik geen fiets heb. Heel Amsterdam heeft er één. 'Omdat lopen goed voor mijn botten is', zeg ik dan maar. Of: 'Hier wordt je fiets na een dag gejat.' Fout antwoord helaas. Houdt het dan nooit op! Ja dus. Vanaf vandaag. De oplossing stond in de krant. Bedankt Arnon (Voetnoot, 18 juli). Ik hoop dat vandaag iedereen het overal aan me vraagt: 'Waarom heb jij nog geen fiets? Heel Amsterdam fietst, heel Nederland.' En weet je wat ik dan zeg? 'Ik kan niet fietsen, mijn schaamlippen zijn te groot.' (Erop vertrouwend dat er niemand in mijn onderbroek kijkt.)

Flip Willemsen, Amsterdam

Beste Arnon Grunberg,

doe me een lol en bewaar voortaan je gesprekken met je vriendin over jullie intieme lichaamsdelen voor de ruimte waar die hoort: je eigen huis. En niet op een terras (waar dan ook) en zeker niet op de voorpagina van *de Volkskrant*! Waarom moet iedereen hiervan meegenieten?

Ineke Wieringa, Vogelenzang